

nhân - thủy - diên

đường về
LĂNG THI

nuongmaitruongxua.v

Nhan-Thùy-Diên

B, 5

ĐƯỜNG VỀ LÀNG THI

thuongmaitruongxua.vn

1971

Tác giả xuất bản

kính dâng

Tiên Linh NGUYỄN PHẠM

thuongmaitruongxua.vn

tanganspaces

A stylized handwritten signature in dark ink, possibly reading 'Nh' or 'Như', with a long horizontal flourish underneath.

thuongmaitruongxua.vn

*làng Thi mờ ảo dấu hài
Viết hẳn năm tháng kết bài cô đơn*

thuongmaitruongxua.vn

NHÌN LẠI

lộ trình đi quá nửa
buồn chiều vầy mông mênh
quay đầu tìm đốm lửa
mình đối diện bóng mình

ngày nao người lên đường
chân bước ồ hăng say
sá gì trời gió sương
ngại gì đời đắng cay

rừng rực lửa bình minh
 mây tan bừng cánh gió
 đón người trời thênh thênh
 đưa người dòng thác đổ
 dậm dấn chân hồi hả
 hổ thẳm tiếp rừng sâu
 đèo heo chân vấp ngã
 gượng dậy nắng phai màu
 bạn đường người đầu cả
 ai nhập cuộc ngàn dâu
 ai lênh đènh chiếc lá
 ta ngồi lại bên cầu

nhìn trời mây bát ngát
 nghe chiều xuống mông mênh
 nghe sương thu lác đác
 nghe lòng mình vắng tênh

1969

TRAO NGƯỜI

ta toan tính trao cho người hết cả.
 với phổi tim trĩu nặng một hình hài.
 người đón lấy và thôi đừng mặc cả
 bán buôn gì mà thêm bớt dằng dai

là khách lữ trên dặm trường hư ảo
 thịt xương này từng ướp vị nồng cay
 từng rời rã vì tay người thô bạo
 người nhìn xem bao dấu vết dạn dày

ta góp nhặt phong sương làm rượu qui
 trao cho người vơi trọn vẹn niềm tin
 người nếm thử và xin người nhớ kỹ
 rượu vơi rồi sớm mở cuộc đường trình

ta sẽ tặng người đôi hài vạn dặm
 gói ưu tư làm hành lý lên đường
 và ta nguyện nơi hang cùng núi thẳm
 bám chân người xoa dịu nỗi đau thương

người thấy đó cho người ta hiến trọn
 từ nhận làm thiên sứ xuống hầu người
 ta kiên nhẫn mang thân phạm bé mọn
 đêm mơ về tiền kiếp cánh sao rơi.

1969

ANH RẤT TIẾC

anh rất tiếc
 không là chàng họa sĩ nghèo
 nằm trên cảnh phượng
 tỏa nhị vàng
 đợi gió lang thang
 trao lời tình tự

anh rất tiếc
 không là chàng nhạc công già
 phở tiếng tiêu áo nâu
 khóc con chim thần
 rũ cánh giữa rừng dương
 mơ về hoang đảo

anh rất tiếc
 là người thơ
 tay không tạo nên sắc màu
 tai chỉ chờ nghe ngóng
 mắt dầu nhìn say đắm
 chẳng thấy gì của mờ mịt hư vô
 mà miệng thì chẳng ^{thốt} được một điệu vi vu
 và anh không được gì hết
 giữa suối ngàn mây biếc là em
 anh rất tiếc

1965

ĐỒNG NHẤT

thịt xương đồng nhất tâm tình
 thôi đừng sân hận chuyện mình yêu nhau
 non cao liền một hố sâu
 đường bay vũ trụ địa cầu lộn nghiêng
 vết nhớ tiền kiếp trình nguyên
 thuần tình đâu dễ tóc huyền da thơm
 ngọc ngà lồ lộ cảnh đơm
 tình ong bén nhay cho sờm sỡ hoa
 từ đây sắc tướng phai nhòa
 cơ thân thanh thỏa đôi ta một đường
 phép màu tan biến hơi sương
 vòng tay buộc chặt hồn nương xác phàm

HOÀI NIỆM

ngày bé dại tôi theo ông nhặt lá
 vườn tàn thu xơ xác mấy thân cần
 tay chơi với tim khô rơi lá tả
 gốc già nua héo hắt lớp da nhăn

ông ẵm cháu dặm chiều trông núi thăm
 mây bạc phơ đôi ngả lặng nhìn nhau
 dây cò trắng nhịp nhàng lửa sóng nắng
 hướng non đoài đôi cánh vỗ mau mau

mặt trời đỏ im lìm vào núi ngủ
 ánh nhật hồng rơi rớt loãng trời đêm
 loài蝶 mọn theo trăng reo dạ vũ
 trán cao buồn ngằng đón gió lay rèm

rồi đêm ấy mây sâu trùm giấc bướm
 bóng thuyền nhỏ hun hút bên thiên thu
 mặt trời đỏ lại cùng gió sớm
 gót người tiên biệt bước vân du

DÌ HƯƠNG

dì hương ở xóm bầu
 trong gian nhà ngói đỏ
 đầu sân gần cửa ngõ
 dựng một chuồng bồ câu
 ngày bé thường theo mẹ
 chân run qua cầu tre
 sang thăm dì tôi mặc
 chiếc áo lụa vàng hoe
 vân vè tà áo lụa
 dì luôn miệng hỏi dồn
 cháu đòi dì chiếc áo
 lấy đàn gà nghe hân
 đàn gà ri trắng toát
 chen chúc ngoài ven sân
 chúng nhìn tôi ngo ngác
 tôi nhìn chúng phân vân

tôi không cho dì áo
 dì lại cho tôi nhiều
 với xu tiền bánh kẹo
 đàn gà ri dễ yêu
 dì tôi người mạnh khỏe
 quần quít mẹ con tôi
 hăm rằng đi đen nhánh
 thoáng hiện sau bờ môi

trông dì sao nhột nhật
 chẳng buồn nói năng chi
 mẹ tôi luôn cười cợt
 mặt dì đượm sầu bi

dì nhìn tôi nô rồn
 chân bước nhịp một hai
 một nỗi gì đau đớn
 thoát lên tiếng thở dài

sau này tôi mới rõ
 rất sớm đi góa chồng
 khi tuổi xuân đương độ
 đã chịu phận phòng không

sau này tôi mới biết
 người con trai đầu lòng
 đã bỏ đi đi biệt
 khi tuổi mới ba đông
 còn chị chúng chị khôi
 hai người con gái quý
 không đủ làm gì người
 lúc trời chiều bóng xế
 đi tôi hay chiếc bóng
 đi tôi hay hình ma,
 đi tôi đương lúc sống
 là một chiếc tàn hoa

một ngày hè oi ả
 đi lâm bệnh từ trần
 đi ra đi hối hả
 bà con chưa kịp thăm
 từ đó đất xóm bầu
 tôi không lê chân tới
 rêu đóng nhịp tre cầu
 nước xanh còn mát rọi
 tôi đứng bên này bờ
 con sông hiền cầu đập
 tà áo ai phất phơ
 khi sương chiều xuống thấp
 còn gian nhà ngói đỏ
 còn chiếc chuồng bồ câu
 hồn ai về trên cỏ
 đi tôi chết đã lâu

VONG HÀN MẶC TỬ

hỡi nhân gian tay vòng đầu khấu lại
 tiễn linh hồn MẶC TỬ buổi ra đi
 vì nơi đây tình kết của sầu bi
 đây tình kết của niềm đau bất tuyệt

lòng chàng rộng ai đâu người rõ biết
 hồn chàng bay ngất ngêu mấy tầng cao
 miền bao la ý thắm khó chen vào
 người đứng dưới mĩa mai dòng thơ rụng

hỡi mây gió núi cao cùng bể rộng
 thấu chàng hồn say đạo với say thơ
 đây niềm thương không đến mấy ai ngờ
 đây giọng ngọc lời châu pha lệ đỏ
 chán cảnh trần ai chàng đành vội bỏ
 hướng trăng sao cánh lạc trở về tiên
 giữa lòng đau nức nở của mẹ hiền
 già anh chị cùng bạn bè triu mến
 MẶC TỬ hỡi kiếp này đành lỗi hẹn
 đợi tao phùng kết lại cầm châu duyên
 chàng say thơ thiên hạ bảo chàng điên
 ta lão đảo mơ hình người thiên sứ

BUỒN TÀN XUÂN

ngày xuân ta cảnh mai già hết nụ
 xác pháo điều nằm lìm dưới bờ ao
 gió mơn man thổi ghẹo gắm vườn đào
 ong chán nhị hoa vàng phai nhạt cánh
 cau đối đỏ lơ phơ còn mấy mảnh
 giấy nhặt màu không hứa hẹn niềm vui
 dây rào tre úa lá đứng bụi ngùi
 thầm nghe ngóng những nụ cười nở muộn
 diu hiu quá đất khô nằm mấy luống
 khát sương mai gió dịu với mưa hiền
 hàng cau già lặng lẽ khối tình riêng
 buong tàu lá héo hơn như mẩn tiếc
 những chuỗi tung bưng giờ đây cách biệt

bầy cu con cái nhón đứng bờ vơ
 còn đâu rạo rức phút đợi giây chờ
 bên nồi bánh chưng giờ vui sắp tới
 đàn trai trắng lòng xuân thổi phơ phơ
 bầy gái quê hồn dỗi mộng xa xăm
 trên đường dề lạng lẽ biếng lê chân
 ra đồng ruộng dưới mùa hè nắng gắt
 lòng bưng mở phút giây rồi thắt chặt

cứ mỗi lần xuân tới lại xuân đi
 mắt nâu buồn lệ ứa thấm bờ mi
 vì bạn hơi lòng ta nhà bỏ trống
 nàng xuân đến những gian thừa bớt rỗng
 nàng xuân đi quanh quẽ lắm ai ôi
 ta xót xa thiên hạ chỉ buồn thôi

thuongmaitruongxua.vn

HOA RỪNG XUỐNG NƠI

hoa nở trên rừng đón gió hây
tuôn hương thắm kín suốt đêm ngày
đã lần trăng sáng soi tràn ngọc
ấy của trời cao vật tặng cây

kiều diễm hoa chen sắc lá xanh
người phàm lạc bước ghé thăm cảnh
yêu hoa khách tục dang tay hái
nguyện với hoa tiên một khúc tình

về với người thơ chuộng sắc hương
hoa đem cho cả mộng canh trường
người thơ say tỉnh bên hoa đẹp
những tưởng cùng hoa họa mấy chương

nhưng hoa mãi nhớ cảnh sơn lâm
nhờ bóng trăng khuya gợn gió thắm
hoa nhớ chim rừng reo tiếng suối
của rừng hoa nhớ khúc thanh âm

hoa buồn xa vắng sương đan ngọc
 những nụ rầu rầu rồi tóc mây
 từng cánh hoa buồn phai ~~mây~~ sắc thắm
 lần rơi từng cánh khóc riêng tây

người thơ chợt tỉnh hồn tê tái
 thoang thoảng hồn thơ quyến chút hương
 hoa tạ đau lòng người tục ấy
 hoài ba khôn toại mộng canh sương

lại một mình ta bên xác hoa
 đêm nay vô vô lúc trắng tà
 giạt mình ngâm nốt câu thơ dở
 vịnh kiếp đơn cô ta với ta

1943

ĐI GIỮA MÙA THU

đi giữa mùa thu
 nghe gió vi vu
 trời mây xao xuyến
 ngàn cây lưu luyến
 sông nước âm u

mắt em đẹp biếc trời thu
 tim ta ngơ ngác đề ru lá vàng
 tình tang tang tính tình tang
 nhạc lam lam biếc đã lan ngát trời

đồng quê lúa chín
 vườn quê xanh tươi
 trái rưng ửng đỏ em mời
 lòng nao nao hé nụ cười thêm duyên
 sầu đông chưa lên
 nắng hạ không bền
 là mùa thu chín
 bình yên cõi lòng

1947

MAI MĨA

làm thơ anh biết không tri kỷ
 một mảnh hồn hoang gởi gió sương
 em hỏi làm gì anh thi sĩ
 em cười mai mĩ lệ anh tuôn

1947

thuongmaitruongxua.vn

GỌI HỒN ĐÁY NƯỚC

ai cho tôi mượn chèo thiên cồ
 khuấy động hồn ma lịm đáy sông
 cung nữ nàng ơi thuyền khảm nguyệt
 đợi nàng tê lạnh một dâm đồng

1957

NÀNG THƠ

đem lại cho ta một ít sầu
 ít buồn ít nhớ ít thương đau
 nàng đem cho cả lời châu ngọc
 hồn chờ muôn hồn ngổ trước sau

1948

TÔI THƯƠNG NHỮNG KẺ

tôi thương những kẻ buồn duyên kiếp
suốt tháng ngày qua chỉ ước mong
mơ tưởng trời mây cùng gió nước
tĩnh hồn ngơ ngác mỗi tình không

họ đi thất thểu cạnh niềm vui
tóc dựng dài thơ chẳng đượm mùi
mắt ướt in hình con nọan lạc
tay gầy buông thõng tựa thân côi

nào biết tìm đâu một nụ cười
cho lòng hé mở cánh hoa tươi
sống đời vui dập bao duyên nợ
xa vắng người thương kẻ đón mời

đương sống ngày nay nghĩ đến mai
mai qua một đến chuỗi ngày dài
biền biệt trôi đi trong quạnh quẽ
trên dòng sông lặng chiếc thuyền chài

ngày đến kia rồi mây trắng phủ
hồn già thôi luyện chuyện trần gian
đẹp gì năm tháng ngày xưa cũ
tưởng nhớ làm chi chuyện phủ phàng

DÚT DÁT

tôi là kẻ hay yêu
 yêu nhiều nhưng ít nói
 sâu tình lên vùi vùi
 cồ ghen vì lòng kiêu

tôi lê bước bơ vơ
 giữa trăm tình yêu mến
 tôi chỉ biết làm thơ
 tặng thắm người yêu đến

bên người tôi lững thững
 người vụt bỏ đi qua
 ngược đầu tôi khẽ gọi
 chân người đã cách xa
 trí tôi toàn ảo vọng
 sự thật ôi xót xa
 sau đêm dài dặt mộng
 sự tỉnh lệ sâu sa
 tôi là kẻ hay yêu
 yêu nhiều nhưng chẳng nói

GỐI HOA MƠ Bướm

mỏng manh cánh bướm
 rời rợi tời hoa
 nhung êm mộng chớm
 nhạc trời dương ca
 tay yêu ghì giữ thiết tha
 chùm tên dương độ trở hoa đầy giường

chim bướm mười phương
 hư vô cảm giác
 da người rười mát
 phơn phớt hiu hiu

tung linh thoáng hiện dáng yêu kiều
 lòng dậy niềm vui lên phieu phieu
 giấy trắng mở trang trang
 phơi lòng đàn trình nữ
 bay về từ viễn-xứ
 mộng ủ đợi tình sang
 nhạc trầm lắng điệu vương vương
 làn da dịu mịn lên hương trắng hồng
 chập chờn dáng liễu thư phòng
 xiêm nghê ven vén quay cuồng bóng tiên
 sẽ tay chạm cánh hoa hiền
 mộng nhung tan biến hương viên bài thơ.

SẦU LÊN EM ƠI

đời buồn hay vui
sao em chẳng nói
lòng ai không nguôi
sầu lên vơi vơi

hồn thăm ai gọi
kẻ lẻ khúc nội
hồn kẻ mồ côi
hay hồn mây khói

hay là sông núi
nhớ sóng bể khơi
hay hồn chơi vơi
của anh chàng cuội

lang thang trong bụi
hồn gió ngủi ngủi
chân ai đã vùi
cánh hồng vô tội
ấy ai phản bội
ta khóc em ơi
đâu thuở xa khơi
lòng trong như suối
ta nhìn đắm đuối
màu sắc của đời

sầu lên em ơi

ĐÓN MỜI

lâu tôi rỗng một gian dài
 đợi nàng ngày một ngày hai đợi nàng
 người qua dừng bước hỏi han
 rằng con phượng đã đón hoàng về chưa
 gặp thời mưa dịu nắng vừa
 đàn sao vắng tiếng tiễn đưa nỗi sầu
 sương trong gieo ngọc mái lầu
 mà tường sao chẳng tô màu thiên thanh
 giạt mình nghe lọt tiếng oanh
 đầu thềm lơ lửng mấy cành hoa lê
 thì ra đây lúc xuân về
 rèm buông cửa đóng ai hề tới lui
 hỡi nàng khoác áo đẹp mùi
 cho tôi san sẻ ngọt bùi nên duyên
 mời nàng thấp nén hương nguyên
 cho phòng tôi ấm cài then trong ngoài

đợi nàng ngày một ngày hai
 mấy lần thu cúc đông mai nở tàn
 mấy lần xuân rải ánh vàng
 hè nung quả chín phủ phàng tuổi xanh
 vườn lòng khi vắng bóng tình
 như nhà rêu phủ rập rình gió treu
 ngày vui cây cỏ vui đều
 tình người đơn chiếc hắt hiu muôn vàn
 đây xin dâng cả cho nàng
 tóc mây trợn mái mộng vàng đầy duyên
 dâng nàng đầu ngả vai nghiêng
 một dòng máu thấm mấy thiên tâm tình
 lâu tôi đâu kém vẻ xinh
 mà nàng nở để vắng tanh tháng ngày
 màn nhung gối gấm không bày
 ấy vì thiếu một nét mày đưa cong
 lâu tôi cũng phụng cũng rồng
 cũng hương trầm tỏa rượu nồng như ai

nàng vào vai lại kẻ vai
 cung đàn lại nổi đôi bài yển anh
 trên bàn hoa đặt một bình
 khúc đàn khi dứt ta mình nhìn nhau
 tóc mây cùng lại đượm màu
 đôi tay đan díu đôi đầu kẻ đội
 rượu nồng môi nhấp bên môi
 say sưa hết kiếp nàng tôi nguyện thế
 công danh mặc kẻ rủ rê
 nghìn dâu ai ở ai về mặc ai
 ngày xanh dâu dễ còn dài
 giờ vui vẫn vùn một vài mà thôi
 lo toan chỉ cuộc chia phôi
 cho sầu vạn tải khôn nguôi lòng trần
 kla hoa xuân đã nhạt dần
 lâu tôi chưa dễ một lần ấm duyên
 bốn tường trắng bạch trinh nguyên
 mà màu tô điểm đã truyền sang nâu
 khi mơ quên cả trên đầu
 đã hai thứ tóc pha màu sương thu

EM CHỜ NÓI

em đã nói của anh vườn ruộng ấy
 của anh mây nước của anh trăng
 khi ra đi vun vút cánh chim bằng
 để an ủi lòng anh tê tái quá
 nay lặng ngấm non hừng soi bể cả
 tìm trăng sao lưu lại tiếng người thương
 tâm vẫn ghi lời em dặn bên đường
 trong trời bể hồn em luôn chơi với
 cùng hồn anh sẵn sàng trong gió đợi
 ngóng trông hoài anh nào thấy chi đâu

em ơi em lòng dạ đã phai màu
 câu hò hẹn đã tan cùng mây khói
 anh trở lại sống kiếp người tro tro
 để hồn thơ đưa đây nhịp trắng hoa
 cánh vẫn thắm tươi, búp vẫn nõn nà
 chim vẫn hót trên cành cây lẳng lêu
 sương vẫn gieo trên mầm non yếu điệu
 giữa khi trăng óng ả rót tơ vàng
 mà vườn ta ủ rûi tấm khăn tang
 riêng tưởng nhớ một bóng hình đã khuất
 dấu chim bướm vui vầy cùng vạn vật
 thiếu riêng em anh thiếu cả em ơi
 mây trôi xa xin nhắn nhủ đôi lời
 để em hiểu lòng anh như thế vậy
 em chớ nói của anh vườn ruộng ấy
 của anh mây nước của anh trăng

1945

XUÂN MÙA BỐN TÁM

tuổi biếc nao nao vờn tóc mái
 hồ xanh in bóng liễu bờ mi
 thái dương rạng rỡ cao vằng trản
 hoa chớm đường môi búp tử vi
 văn nhân không rượu cũng say xuân
 thanh sắc muôn xưa ngợp cõi trần
 kết tụ hương trời thơm má chín
 em là mùa đẹp của văn nhân

1948

SẦU CA

tình chớm vườn cao màu bạch lựu
 hồn nương cánh dọn ý thanh thanh
 tim dâng tín mộ
 cầu nguyện duyên lành
 đường trời thiên cổ
 nhẹ gót thư sinh
 có người mang cả lòng trinh
 trao vì cao cả xin tình trắng trong
 mây phủ xám ngàn thông
 mơ màng niềm vọng tưởng
 mỗi mắt kẻ ngồi trông
 lệ buồn lên ướt đượm

mộng vỡ tan tành
 hồn sầu vất vưởng
 phù sinh là kiếp
 người xót xa lòng
 cao vút trời mây ôi dáng điệp
 bờ phờ cánh mỏng thắm sương đông
 lỡ sinh vào cõi bụi hồng
 rửa sao cho sạch lòng sông đục ngầu
 ta mất về đâu
 đà hăng tuổi nhỏ
 ủ dột mi sầu
 nhạt lòng tín mộ
 làm sao níu lại trời xanh biếc
 thanh thân chưa từng gợn bóng mây
 đầu xanh dần bạc theo ngày
 nắng mưa thôi cũng hao gầy xác ve

DỪA CAO

dừa cao khuất nẻo vời trông
 tàu qua thôn nhỏ nhớ mong dây liên
 mấy toa lệ vương nghiêng nghiêng
 bánh rền rĩ sắt sâu liên hàng hàng
 rừng cây vây kín xóm làng
 xanh xanh một dãy nhà nàng nơi đâu
 hỏi han mượn tiếng còi tàu
 quả thu nay vẫn ửng màu như xưa
 hững hờ không một tiếng thưa
 trên tàu có kẻ trông dừa tủi thân
 xa xôi không nhớ bằng gần
 nặng nề bánh chuyền mấy tầng sâu lên
 tình người thơ ấy vẫn bền
 xe đi khuất nẻo mộng mênh còn buồn

1950

KHÔNG VỀ

không về thì ở lại đây
 nhớ nhung chín lịm trái cây ven rừng
 trông mây lệ ứa rưng rưng
 anh còn lặn đạn đến chừng nào em
 hết ngày rồi lại vào đêm
 chân đi thất thểu mắt xem võ vàng
 gió mưa nhuộm xám quan san
 tương tư nhuộm xám tâm can một người

1964

DẶM TRẮNG

người đi trắng một đường mây
 hương ươm cát bãi nắng lay lá ngàn
 ta gìn chừng mực quan san
 dây căng đứt mộng dùn ngang sợi huyền
 phau phau sóng bọt men thuyền
 dấu in khít một ước nguyện lời không
 đuổi nhau khoan nhật bước đồng
 qua trường ngoảnh đợi khỏi vòng nhìn lên
 đường đi đâu thác đâu ghềnh
 mà chao con nước bập bênh lòng ghe
 ngập ngừng khúc rẽ bờ tre
 rưng rưng sương giọt gió se se buồn
 băng khuâng khói dạt ven thôn
 tiếc không dẫn lối chân dồn chờ nhau
 nẻo về xanh một ngàn dâu
 cô liêu nhịp bước gọi sầu dáng trắng

1947

CHỜ

tay này anh để chờ em
 xác thân ghì giữ tình đêm mặn nồng
 mắt này anh gửi cõi không
 đồn tia sắc cạnh mà trông em nhìn
 của đời còn một niềm tin
 hòn phao bề cả ta vin tới cùng
 đường đi lối mới ngại ngừng
 nẻo xưa thôi cũng hải hùng bước chân
 tình anh gió dục mây vẩn
 đêm đông thất thểu ngày đông ^{xuân} thần thờ
 ngựa trông mây nước mịt mờ
 thành đô nghe rộn thế cờ đảo điên
 môi kia mím chặt chờ duyên
 tóc này mái rũ nghiêng nghiêng dáng sầu
 ngựa xe nhộn nhịp cầu
 mà ta riêng đợi cánh tàu về em

1968

NGỖ NGÀNG

ngỗ ngang đầu ngả vai chào
 ai là nguyên triệu lạc vào đào nguyên
 tìm phàm ngần ngại thiên duyên
 bởi người môi thắm mắt huyền tóc xanh
 thương ai là chuyện đã đành
 một e cây đã mấy cành phương phi
 mơ hoa ước thoảng tình ghi
 không gian mờ cách để si một người
 mai sau ví gặp môi cười
 hơi tiên vương vất đủ nguôi lòng trần

1968

GIÒNG THIÊNG

tôi đi tìm ít nhiều thương
 cho lòng tôi lại vẫn vương ít nhiều
 tới đây mười ngả chín chiều
 nghe hồn dân tộc theo triều gió lên
 người vui tôi cũng vui chen
 cỏ cây phe phẩy say men mới về
 người đi tôi bước bước kẻ
 nghe chim rộn rã bốn bề giao ca
 dặm nghìn chi quản đường xa
 bạn bè đây đó đứng ra chung thuyền
 vì non sông một lời nguyện
 ý hùng đất mẹ đã truyền sang gươm
 gió rừng xuống nội gieo thơm
 đồng quê xanh tốt đã đơm cánh vàng

1945

THƯ VỀ XỨ QUẢNG

tết này ắt hẳn không về được
 thôi gởi về thăm hết mấy anh
 dù biết ra gì thân chiếc lá
 một khi gió loạn thổi xa cành
 bộc bạch lời quê dăm tiếng quảng
 gói tròn thương nhớ giữa đêm thanh
 đêm thanh không ngủ biên thư hỏi
 cho biết sơ qua chuyện tỉnh mình
 bên cọng bấy lâu tung mấy trận
 quân nhà ứng phó chậm hay nhanh

nghe đầu đất cát bay gần hết
 còn chút nhân ngon xã cảm thành
 bị chiếm tạm thôi phần mấy đất
 binh-sơn sơn-tịnh vẫn tương tranh
 ba tở đức-phổ nhường bên ấy
 vững được minh-long với nghĩa hành
 mộ-đức quê tôi xơ xác nhĩ
 ruộng đồng thi-phổ lúa thôi xanh
 lòng quê sức động buồn tê tái
 thương quá bà con buổi chiến chinh
 người cũ anh em còn mấy mộng
 ai về ai ở ai nên danh
 thương thay an luận, người thiên cồ
 còn giám phương long ấn thọ đình

nhớ buổi sáu mươi cơn bán loạn
 vui buồn thấp thỏm đợi thâu canh
 nhớ nhau riêng có lời thăm hỏi
 còn ghét thương nay chuyện chẳng thành
 cho ghét cho thương tôi nhận cả
 tình đời lên xuống bạc sang canh
 phận em từ thuở ra đi ấy
 còn chút tàn duyên gói để dành
 chờ gặp chợ đông trưng bán nốt
 đất hời thôi cũng mảnh tâm thành
 tôi nay cam phận ly hương khách
 thân gọi lời thăm hết mấy anh
 phố hội bơ vơ chiều áp tết
 trông về đỉnh ấn nhớ thương đành

1965

CẢM Ỗ

của đời được vậy dẫu thua ai
 cô đảo hồn tôi bóng đồ dài
 mãi ngấm thể gian mờ giếng mắt
 lắng nghe nhân sự nặng bờ tai
 mười phần tin tưởng bay đi chín
 một mối sầu tư kéo đến hai
 ví thử chùy tàn không sái đích
 tử phòng ta những muốn như ai

1965

ĐÊM ƯỚC TRẠI

nửa khuya trộm mảnh chăn đơn
 ngồi trên giường lạnh nghe hờn gió mưa
 song tre chéch ánh trăng thừa
 người trắng đối diện lọc lừa chiêm bao
 đèn reo bắc lụn dầu hao
 mong chi đời dậy ba đào ngoài kia
 mười năm thế sự suy vi
 uổng công mưu sĩ hiền đi ngu về
 long tuyến thép rỉ lòng khe
 cô trung vàng đá mình ve hao mòn
 sầu trắng ủ rũ đầu non
 tình sương thấm lá nghe tròn đêm đêm

BẮT LỰC

một tiếng súng nổ vang
 người bà con ngã gục
 tôi làm thằng bắt lực
 chỉ biết có xít xoa
 tôi bao lần bắt lực
 trước những thây ngã gục
 của bà con
 của bè bạn
 tôi làm thằng bắt lực
 đứng lặng nhìn máu trào xương gãy
 những mảnh thịt vắt ngang rào dây kẽm
 những cẳng tay cẳng chân
 những não trắng trộn mắt nhung huyền
 nhìn tôi trao tráo

vì hòn đạn bên này
 vì đại bác bên kia
 vì biển người đông đảo
 vì hỏa tiễn vệ tinh
 vì sức mạnh vũ bão
 dám miệt thị văn minh
 và bà con tôi
 và bè bạn tôi
 và tất cả chúng ta
 là những con người nhược tiểu
 chỉ có hai bàn tay
 với quả tim nhỏ xíu

1969

RU CON

cảnh tre con độc đong đưa
 cỏ dày mặt đất mây thừa nền trời
 ru con diên nhật ơ ời
 vông đu bóng lá ta ngồi nghe thơ
 tình cha vẫy đó đơm sơ
 áo thô khố vải lòng mơ sông hồ
 ngày nao chim mộng đời đô
 là ngày đưa muối đơm cô mái lều
 ngày nao bia mộ xanh rêu
 là ngày chim vịt nghe kêu náo nùng
 đường xa bụi cuốn mịt mù
 cho con ta hát bi hùng bài ca
 tay nâng cành mới đơm hoa
 đơm sơ nhạc trời lòng cha bùng bùng

1969

thuongmaitruongxua.vn

SỢ MƯA

mùa mưa đến kia
 người ta sợ hóa châu rồi không đủ sáng
 bóng đêm mờ phù trợ bóng hùm beo
 thân tàn ma dại đòi núi cheo leo
 tìm bằng hữu xóm làng mau hủy diệt
 người ta sợ mưa đêm làm loãng mất
 trên cát bùn đất mẹ chảy tình con
 người ta sợ vì vu đường đại bác
 bạn hay thù tình huyết lại hòa tan

giữa mùa mưa trầm buồn u tịch
 giữa mùa mưa vọng tiếng thét cuồng điên
 người ta sợ rồi mình không chết
 mình ngồi may khăn liệm liệm thân nhân
 anh riêng sợ mưa dài không cho phép
 đến tìm em cùng chút mảnh khăn tang
 khăn tang trắng em một mình ngồi khóc
 nỗi buồn mưa trời đất ngủ miên man
 vì tình người đã chết

CHIỀU THU XÓM QUẠNH

tôi đi vào xóm quạnh
thăm bà con tản cư
chiều thu sương gió lạnh
lòng nặng trĩu ưu tư
bà cô già đợi nắng
một mình ngồi lắc lư
trên chiếu nhàu bốn mảnh
mái đầu trắng mây thu
dòng nước đen đặc sánh
ruồi nhặng vui định cư
cô gái nhỏ sợ lạnh
nhẹn lửa lá mù u

ông lão già ẵm chắt
gật gật chiếc lưng gù
mái tranh lều xơ xác
khép nép sau dàn su

con chó gầy sợ khách
chui mép phản găm giữ
chú mèo con ngo ngoác
nghe bài ca chiến khu
tôi thấy buồn ray rức
cầm đọc hộ tờ thư
chị láng giềng khóc nức
biền biệt bóng chinh phu
tôi đi vào xóm quạnh
thăm bà con tản cư
chiều thu sương gió lạnh
lòng nặng trĩu ưu tư
quê xa mùa nắng hảnh
gió hiền thời vì vu
nhớ gì nơi xóm quạnh
hỏi bà con tản cư

ĐÊM KHÔNG TỐI

đêm gì đêm không một vùng bóng tối
 bấy cô hồn lạc lõng ăn nơi đâu
 thân đóm nhỏ vươn mình qua cỏ rỗi
 cũng bất bình như ức triệu vì sao.
 tiếng họa mi đêm thanh hằng lắng đợi
 điệu sáo thần tấu khúc nhạc canh thâu
 cũng im ỉm vì lừng vang súng dội
 ánh trăng ngà đã mờ nhạt từ lâu
 đêm gì đêm không một vùng bóng tối
 vui nổi gì rừng rực đèn hỏa châu
 loài cú vọ cùng thiên thần tội lỗi
 mãi miết tìm đất đứng chốn rừng sâu

rừng sâu thăm chân người chưa bén tới
 tự nghìn xưa lạng lẽ cõi hoang vu
 bỗng núi lở cây chông ngăn mất lối
 hùm thiêng xưa chưa tể đi về đâu
 đêm gì đêm không một vùng bóng tối
 xếp ân tình đôi lứa đợi mưa ngâu
 giọt mưa rỏ lạnh lòng thôn nữ đợi
 lều xác xơ ấm ức lửa đêm thâu

hoa cỏ dại chờ đêm về để nói
 cùng sương khuya thỏ thẻ mối duyên đầu
 luồng ánh sáng tuôn tràn phơi đá sỏi
 lời tự tình đành lặng đáy tim sâu

đêm gì đêm không một vùng bóng tối
 trần gian này chờ tắt lịm hỏa châu

TIỆC CHƯA MẶN

khi ta đến vui vầy đương nửa tiệc
 ta nhấp sòng nâng cốc rượu chuyền môi
 đờn quyền du dương chiêng trống liên hồi
 ta mê mãi quên đời buồn cuối phố
 góp bước nhặt khoan góp lời ái mộ
 cánh tay gầy bỗng nhựa ứ vung lên
 đầu ngã vai nghiêng tóc mái bỗng bênh
 tìm rạo rực ngời lên triều sóng mắt
 ta hê hả nắm tay người siết chặt
 đuổi ưu tư ra khỏi đáy linh hồn

dù ngoài xa vó ngựa giục đầu thôn
 người dăng sóng hăng cầm chân du tử
 vì ta biết ngày kia sầu viễn xứ
 sẽ về nhanh khi người bỏ đi rồi
 lệ thời gian thấm đượm chiếc thân côi
 chân nối tiếp bước lưu đày gió lốc
 tiệc chưa mãn người cùng ta nâng cốc
 uống cho say hiện hữu giữa vô cùng
 mình còn đây khoan nói chuyện thủy chung

LỜI CUỐI

rồi ngày đến cuộc hành trình chấm hết
 trang sử nhàu phai nét mực mờ hoen
 người sẽ nhớ thuở nao chân mỗi một
 ta theo người xin mảnh vụn tình quen

người chớ trách ta trọn đời gian dối
 làm tên hề gạt gẫm khách mua vui
 vì người biết sau hí trường cảm tối
 anh kếp già khốn nên lệ buồn rơi

ai khoác giáp bằng mình trên chiến mã
 giữa ba quân tập tễnh bước anh hùng
 khi nằm xuống lối mòn tro sỏi đá
 nhận thân này với đá sỏi cùng chung

bởi tha thiết với hình đời góp bóng
 xóa tâm tư cho người nhận vào sông
 khi nhàu nát ngang trời đôi cánh mỏng
 bướm giang hồ đành rũ rượi bên song
 người chớ trách như người từng ái mộ
 đừng cảm hờn khi ta đã lìa xa
 đừng tiếc nuối tấm thân hèn kiến bộ
 khi tan tành sắc tướng một thiện nga

MỤC LỤC

thay lời bạt	5
nhìn lại	7
trao người	9
anh rất tiếc	11
đồng nhất	13
hoài niệm	14
di hương	16
vọng Hàn Mặc Tử	20
buồn tàn xuân	22
hoa rừng xuống nội	24
đi giữa mùa thu	27
mai mĩa	29
gọi hồn đáy nước	30
nàng thơ	31
tôi thương những kẻ	32
dứt dặt	34
gối hoa mờ bươm	36
sầu lên em ơi	38
đón mời	40
em chờ nói	43
xuân mùa bốn tám	45
sầu ca	46
dừa cao	48
không về	49
dặm trắng	50
chờ	51
ngõ ngang	52
giòng thiêng	53
thư về xứ Quảng	54
cảm đề	57
đêm ức trai	58
bất lực	59
ru con	61
sợ mưa	62
chiều thu xóm quạnh	64
đêm không tới	66
tiệc chưa mãn	68
lời cuối	70

ĐƯỜNG VỀ LĂNG THI CỦA
NHÂN THÙY DIỄN DO TÁC
GIẢ XUẤT BẢN, GIẤY PHÉP
XUẤT BẢN SỐ 3914-BTT/
PHNT, NGÀY 20-8-1971 IN
LẦN THỨ NHẤT 1500 QUYỀN
TOÀN BẢNG GIẤY ĐẶC BIỆT
DO HỌA SĨ ĐÌNH TẤN DUNG
VẼ BÌA VÀ TRÌNH BÀY.

thuongmaitruongxua.vn